

IŽANGA

Gerbiamasis skaitytojau! Prieš keletą metų, pradėdamas gydytojo praktiką, aš leidausi į patraukliausią kelionę po bekraštes žmogaus psichikos erdves, po sąmonę ir pasąmonę.

Ne kartą savęs klausinėjau: „Kaip ir kodėl žmonės kuria sau ligas ir problemas? Kaip padėti žmonėms pakeisti savo gyvenimą? Ką daryti, kad žmogus, keliaudamas per gyvenimą, būtų sveikas, stiprus ir laimingas?“

Kiekviename šio kelio žingsnyje man kildavo įvairių kliūčių ir atsiversdavo daugybė lobių. Pamažu aš suvokiau dėsnius, pagal kuriuos vystosi šis pasaulis. Aš supratau, kad žmonės dažnai net neįtaria, kiek daug jėgos ir energijos jie turi. Dažniausiai jie savo gyvenime tą energiją eikvoja skausmui ir kančiai kurti.

Daug metų aš nagrinėjau sveikatą ir ligą. Dirbdamas su žmonėmis sukūriau naują medicinos modelį, kuris savyje sujungia visus egzistuojančius gydymo metodus. Apie tai rašiau savo pirmoje knygoje „Mylėk ligą savo“. Vėliau supratau, kad šį modelį galima naudoti ne tik savo sveikatai pagerinti, bet ir tokioms gyvenimo sritims kaip žmonių santykiai, darbas, materialinė padėtis harmonizuoti.

Mano teiginiai nėra tuščiažodžiavimas. Šio modelio veiksmingumą patikrino laikas. Kiekvienas iš jūsų galės jį įvaldyti ir išspręsti daugelį asmeninio gyvenimo problemų. Iš jūsų reikalaujama tik tai viena – būti pasiruošusiems pasikeitimams. Jeigu jūs norite kažką pakeisti savo gyvenime, tai perskaičius šią knygą permainos prasidės.

Šioje knygoje aš atskleidžiu Ketinimo magijos struktūrą. Tegul jūsų negąsdina tas žodis. Aš nesiruošiu padaryti iš jūsų magus ir burtininkus, nes jūs jau tokie esate, tik to neįtariate. Rankose jūs laikote ne juodosios ar baltosios magijos žinyną. Jūsų rankose – knyga apie dėsnius, kuriais remiasi bet

kokie burtai. Ši knyga apie minties ir Ketinimo galią. Įvaldę šias, kažkada esą slaptas žinias, jūs galėsite sukurti tikrai įdomų savo pasaulio modelį ir pradėsite veikti gyvenime labai efektyviai.

KAIP NAUDOTIS KNYGA

Kiekvienas šios knygos skyrius sukurtas ir užrašytas tokiu būdu, kad paveiktų giluminius, sveikesnius ir harmoningesnius sąmonės lygmenis bei paskatintų žmogų veikti. Perskaičius knygą, pagalba bus neabejotina. Galėsite ją regėti ir giliai pajusti. Šis mano teiginys gali pasirodyti nekuklus, bet taip teigia mano knygų skaitytojai. Perskaičius knygą, daugeliui iš jų pagerėjo fizinė ir psichinė savijauta, išnyko seni skausmai, įvyko teigiamų pokyčių asmeniniame gyvenime.

Naudokitės mano knyga kaip jūsų širdžiai brangios svajonės, jūsų gyvenimo ketinimų sukūrimo ir realizavimo instrukcija. Pasiimkite rašiklį, popieriaus lapą ir, žinoma, apsiginkluokite kantrybe. Kaip ir kiekvieną instrukciją, knygą skaitykite ir skaitinėkite tiek kartu, kiek reikės, kad įsisavintumėte informaciją. Tuo pačiu metu bandykite ir tikrinkite beveik viską.

Knygoje daug praktinių pratimų. Mano patarimas: prieš pradėdami skaityti kitą skyrių, atlikite tuos pratimus. Neskubėkite! Jūs būtinai gausite visko, ko jums reikia.

Tai panašu į automobilio vairavimą. Iš pradžių mokėtės taisyklių, kelio ženklų, įrengimo – tai yra teorijos. Po to sėdatės prie automobilio vairo ir įtvirtinate naujas žinias. Gerai, jei šalia bus patyręs instruktorius, – taip jūs padarysite mažiau klaidų. Akivaizdu, kad kuo daugiau turėsite praktikos, tuo geriau ir greičiau išmokssite vairuoti. Po kurio laiko galite tapti net profesionalu ir mokyti kitus žmones. Turėsite savo stilių.

Noriu, kad knyga kuriam laikui taptų savotiška instrukcija jūsų gyvenimo kelyje, arba, jei norite, kelrodžiu po bekraštes Visatos erdves. Galbūt mano knyga padės surasti tą unikalų gyvenimo kelią, kuris jums ir aplinkiniams teiks džiaugsmą. Duok Dieve!

Galiu užtikrinti: jeigu visa tai, kas čia aprašyta, panaudosite praktiškai, tai jūsų gyvenimas pasikeis į gerąją pusę.

Sėkmės jums!

DIDYSIS ALCHEMIKAS

...

Kristianas ėjo ilgais, drėgnais ir niūriais požemio koridoriais. Iš priekio ir už nugaros jį lydėjo du vyrai, apsi-vilkę vienuolių apdarais. Mirganti deglų šviesa sukėlė ant sienų keisčiausius šešėlius. Ausyse gaudžiai atsiliepė žingsnių aidesys. Atrodė, kad kuo tyliau jis stengėsi žengti akmeninė-mis plokštėmis, tuo garsiau girdisi jo žingsniai.

Keista, bet Kristianas nejautė baimės. Dabar svar-biausias jo jausmas buvo smalsumas. Kur jis? Kur jį veda šie žmonės? Šįryt jie priėjo prie jo turguje ir pasakė:

– Didysis Magistras tavęs laukia!

Kristianas norėjo užduoti klausimą, bet vienuolis, kuris atrodė vyresnis, mostu parodė, kad geriau tylėti.

– Sek paskui mus, – pasakė vienuolis.

Jie ilgai vedžiojo Kristianą po miesto gatves, akivaizdžiai norėdami jį supainioti. O galbūt tikrino, ar jų niekas neseka. Galų gale jie priėjo prie kažkoko seno pastato ir užrišo Kristianui akis. Vyras nesipriešino ir nebandė pabėgti. Jo viduje viešpatavo ramybė. Kristianas pasikloviė savo intuicija.

Jis iš karto liovėsi bandyti ką nors įžiūrėti pro raištį, nes šis tampriai dengė akis. Jis galėjo tik girdėti, kaip kažkas masyvus pajudėjo, lyg atsivėrė sunkios qžuolinės durys. Tačiau jis aiškiai žinojo, kad sienoje nebuvo jokių durų. Greičiausiai tai atsidarė slaptas įėjimas. Vienas iš vienuolių atsi-
stojų priekyje, o kitas, buvęs už nugaros, atsargiai stumtelėjo jį į priekį, duodamas suprasti, kad reikia eiti. Žengęs keletą žingsnių, Kristianas pajuto, kaip į veidą padvelkė šalta požemio drėgme. Už nugaros pasigirdo tas pats keistas garsas. „Uždarė įėjimą“, – suprato Kristianas.

Raištį nuėmė, bet tamsoje buvo neįmanoma ką nors įžiūrėti. Pirmasis vienuolis skeltuvu įskėlė žiežirbą ir uždegė du deglus. Vieną jis pasiliko sau, o kitą perdavė savo porininkui. Prasidėjo eitynės požemio koridoriais. Ėjo ilgai. Todėl Kristianas turėjo laiko pamąstyti. Jis uždavė sau klausimą: „Kas jį čia atvedė?“ Jis buvo įsitikinęs, kad tai ne inkvizicijos žmonės. Tačiau tuomet kuo jis sudomino šiuos žmones? Kristianas dar nespėjo įsigyti priešų. Ir jokių paslapčių jis nežinojo. Jis gerai mokėsi universitete ir svajojo tapti geru gydytoju.

Vienintelis dalykas, kuris galėjo būti priežastis, – tai vakarykštis įvykis mėsininko krautuvėlyje. Kristianas niekaip negalėjo pagalvoti, kad šis įvykis jo gyvenime bus lemtingas.

Tądien viskas klostėsi sėkmingai. Po užsiėmimų universitete jis, kaip paprastai, patraukė į mėsininko krautuvėlę. Tačiau ne tam, kad nusipirktų mėsos. Jo stipendijos tam neužteko. Tą nedidelį uždarbį, kurį gaudavo už vertimus iš lotynų kalbos, jis išleisdavo knygoms pirkti.

Čia jį traukė širdies reikalai. Mėsininkas turėjo nuostabią dukterį – Patriciją. Ir štai jis jau visą savaitę kiekvieną dieną po užsiėmimų užeidavo į mėsos krautuvėlę.

– Jaunuoli, – šuktelėjo jam krautuvėlės šeimininkas, kai Kristianas jėjo vidun. – Ar dar ilgai ruošiatės čia lankytis? Aš dar vakar jums aiškiai ir suprantamai pasakiau, kad jūs – netinkama pora mano dukrai. Ji skirta kitam. Aš jau suradau jai pasiturintį jaunikį. Jis, skirtingai nei jūs, turi kai ko piniginiųė.

– Bet aš tapsiu garsiu gydytoju ir būsiu turtingas, – atsakė Kristianas.

– Štai kai tapsite, tada ir ateikite, – pasakė mėsininkas tonu, nepakenčiančiu prieštaravimų.

Kristianas išėjo į gatvę. Buvo apmaudu, norėjosi verkti. Kodėl Dievas jam nedavė turtų? Jeigu jis būtų turtingas, mėsininkas su juo kitaip kalbėtų. Nejaugi kelias į Patricijos širdį – tik per kietai prikimštą piniginę? Turi būti kokia nors išėitis, tuo labiau, kad mergina tikrai jam neabejinga.

Tuo metu gatvės gale pasigirdo kažkoks triukšmas. Kristianas pažiūrėjo tenai ir pamatė, kad priekyje bėga žmogus, kurį vijosi Dominikonų ordino žmonės. Vyriškis buvo vidutinio amžiaus, bet bėgo labai greitai. Jo judesiuose jautėsi didžiulė jėga. Jį pasivyti buvo beveik neįmanoma. Tačiau štai iš kito gatvės galo pasirodė dar viena dominikonų grupelė. Vyras pateko į spąstus. Jam nebuvo kur dingti.

Tuomet vyriškis atsidūrė greta mėsininko krautuvėlės ir Kristianas, nesusimąstydamas apie tai, kad jam pačiam gresia pavojus, sugriebė žmogų už chitono rankovės ir truktelėjo į krautuvėlės vidų. Per tą savaitę, kai Kristianas lankė mylimąją, jis puikiai išstudijavo krautuvėlės išplanavimą ir žinojo, kur yra atsarginis išėjimas. Kristianas ir nepažįstamas, nekreipdami dėmesio į šeimininko pasipiktinimo riksmus, peršoko prekystalį su mėsa, perbėgo per pagalbines

patalpas ir pro atsarginį išėjimą išbėgo į kitą gatvę. Šioje pusėje buvo daug kiemų ir lengvai galėjai pasislėpti nuo persekiotojų. Per susijungiančius vienas su kitu gatvių labirintus jie išbėgo į turgaus aikštę ir susiliejo su žmonių minia. Visą laiką Kristianas bėgo priešakyje, tik retkarčiais atsigręždamas atgal, kad įsitikintų, jog nepažįstamasis suspėja su juo. Kristiano nuostabai, šis ne tik spėjo, bet, atrodo, buvo pranašesnis.

Kai tik jie įsiliejo į minią, Kristianas čia pat pametė nepažįstamąjį iš akių. Jis dairėsi aplinkui, bandydamas jį surasti, bet visos pastangos buvo perniek. Tas žmogus dingo taip pat netikėtai, kaip ir pasirodė.

Sprendžiant iš visko, Kristiano kelionė po požemio koridorius ėjo į pabaigą. Priekyje pasirodė durys. Priešakyje einantis vienuolis jas atidarė, ir jie įėjo į didžiulę salę. Pirmasis vienuolis rankos mostu pakvietė Kristianą prisėsti ant didelės medinės kėdės.

– Palauk čia, – tarė vienuolis ir kartu su savo bendrakeleiviu priėjęs prie sienos vos pastebimu judesiu spustelėjo mūro plytą. Beveik be garso atsivėrė slaptos durys, už kurių juodavo kiaurymė. Abu vienuoliai dingo joje. Dar po kelių sekundžių priešais Kristianą vėl iškilo lygi ir neišardoma siena. Jaunuolis iš karto pastebėjo, kad visos salėje esančios durys buvo slaptos ir paslėptos nuo akių.

Kristianas atsisėdo ant kėdės ir ėmė atidžiai apžiūrinėti salę. Patalpoje buvo labai mažai baldų: viduryje stovėjo didelis ąžuolinis stalas ir keletas kėdžių. Ir kas jį nustebino ne mažiau nei slaptos durys, tai nepaprastai nuostabus kvapas. Požemyje kvėpėjo ką tik išdygusia žole, miško spygliuočiais ir laukų gėlėmis?! Kaip tai galėjo būti? Kristianas mėgino rasti kokį nors paaiškinimą šiam reiškiniui, bet nesugalvojo nieko aiškaus.

Kitas dalykas, į kurį jaunuolis išsyk atkreipė dėmesį, – neįprasta šviesa. Didžiulė salė buvo apšviesta ne žvakėmis, o keistos formos lempomis. Jų buvo keletas, ir jos skleidė labai malonią švelnią šviesą. Kristianas priėjo prie vienos iš lempų, kabančių ant sienos. Jį sudomino ne tiek lempos keista forma, kiek jos sandara. Jis paėmė ją į rankas ir apžiūrėjo iš visų pusių. „Įdomu, – pagalvojo jaunuolis, – kaip toje lemposje atsiranda šviesa? Juk nėra jokios ugnies“.

– Tai Amžinoji Lempa! – Kristianas už nugaros išgirdo garsų metalinį balsą.

Iš netikėtumo jis vos neišmetė lempos.

Pasisukęs jaunuolis pamatė aukštą vyrą tamsiu apsiaustu. Kristianas iš karto atpažino tą patį bėglį, kuriam vakar padėjo pasislėpti nuo dominikonų. Tiktai dabar jis vilkėjo naują brangų apsiaustą ir atrodė iškilmingai bei šiek tiek didingai.

– Tai Amžinoji Lempa, – vėl pakartojo jis. – Jos veikimo principas labai įdomus.

Kristianas norėjo paklausti apie veikimo principą, bet netikėtai sau pastatė lempą ant stalo ir, kaip jam pačiam pasirodė, įžūliai paklausė:

– Kas jūs ir kodėl mane atvedėte čia?

– Aš – Didysis Magistras, – ramiai atsakė vyras. – Taip mane vadina mūsų ordino broliai. Šis ordinas įsikūręs daugiau nei prieš šimtą metų ir yra vienas iš geriausių Templierių hermetiško meno tradicijų paveldėtojas.

– Jūs – alchemikas? – nustebė Kristianas.

– Kažkas panašaus, – atsakė Magistras. – Nors ne visai taip. Alchemikais mus vadina tie žmonės, kurie nieko nesupranta apie šį meną. Būtent jie sukūrė nebūtų dalykų apie mus. Mes save vadiname tiesiog magais arba Didžiojo Virsmo riteriais.